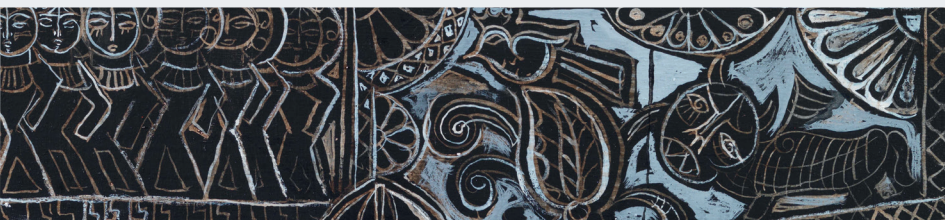

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΗΛΙΟΥΣ

ΙΚΑΡΟΣ

Ανάμεσα στους ήλιους

Η στάχτη στον ουρανίσκο, Σμίλη, 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© Παναγιώτης Αγγελόπουλος & Εκδόσεις Ίκαρος 2021

ISBN 978-960-572-408-5

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΗΛΙΟΥΣ

ΙΚΑΡΟΣ

Παρασκευή, 8 Ιουλίου 2016

Από την ώρα που λύσαμε οι συνθήκες ήταν ευνοϊκές για πορεία με πανιά. Χθες είχαμε κόντρα τον αέρα και δεν έπαψαν να κροταλίζουν τα βιντζιρέλα· σήμερα, αντιθέτως, η πλώρη έσκιζε με άνεση τα κύματα, που οι φουσαλίδες τους περιστρέφονταν σαν τολύπες καπνού κι έπειτα εξατμίζονταν πριν έρθουν σ' επαφή με το δέρμα. Ανοιχτά της Σίφνου τυλίξαμε την τζένοα και τώρα, φτάνοντας στο Βαθύ, ήταν η κατάλληλη στιγμή για να μαζευτεί και η μαΐστρα.

Η μετάβαση ήταν απότομη, αφού η είσοδος στον κόλπο διακρίνεται μόνο όταν φτάσεις εξαιρετικά κοντά στη στεριά. Από μακριά έχεις την ψευδαίσθηση ότι πλησιάζοντας θα πέσεις στα βράχια – δεν φαίνεται να δημιουργείται σε κανένα σημείο της ακτογραμμής η κοιλότητα στην οποία εισχωρεί η θάλασσα. Τώρα όμως σχηματίζόταν

δειλά η εσοχή και υπέθεσα πως όσο πλησιάζαμε στο αγκυροβόλιο τόσο θα ημέρευε το κύμα. Κατέβηκα στην καμπίνα μου για να βρω έναν αναπτήρα· απ' τις φωνές που δυνάμωναν έτσι ώστε να διαπερνούν τις ριπές του ανέμου κατάλαβα ότι στο κατάστρωμα μόλις είχαν αρχίσει να κατεβάζουν το πανί της μαϊστρας.

Ανέβηκα πάνω και άναψα το τσιγάρο, θεωρώντας ότι είχα χρόνο να το καπνίσω προτού χρειαστούν τη βοήθειά μου, όμως ο καιρός με πρόλαβε. Ξαφνικά, ενώ μπαίναμε στον κόλπο, ο αέρας δυνάμωσε. Την ίδια στιγμή η μαϊστρα ξεφούσκωνε κι έτσι το κατάρτι έχανε τη σταθεροποιητική του ισχύ. Η γάστρα δεν απειλούνταν απ' τα κύματα που ορμούσαν και έσπαγαν στην επιφάνειά της αλλά το ιστιοπλοϊκό, συγκριτικά με το πρότερο ταξίδεμα, έμοιαζε ακυβέρνητο: στην ανοιχτή θάλασσα κινούνταν με την επιδεξιότητα του δελφινιού, ενώ τώρα οι εκρήξεις του νερού έκρυβαν την πλώρη, ο αφρός υπερφάλαγγιζε τα ρέλια και η μαϊστρα χτυπιόταν με τρομερή ταραχή, σαν ένα άλογο που έπαψε να υπακούει στα χαλινάρια, αψηφώντας τις κραυγές του αναβάτη. Το τσιγάρο είχε ποτίσει· έτσι

κι αλλιώς, όσσην ώρα έκαιγε δεν είχα καταφέρει να το απολαύσω, αφού το έκανε όλο ο αέρας.

Σάββατο, 9 Ιουλίου 2016

Είχα πολλά χρόνια να επισκεφθώ το Βαθύ και η αλήθεια είναι πως αυτό που αντίκρισα μόλις ξύπνησα δεν ταυτιζόταν με ό,τι είχε εγγραφεί στη μνήμη μου. Έπρεπε να βγω στη στεριά προκειμένου να αφυπνιστούν όλα όσα θυμόμουν. Όταν ήμουν παιδί περνούσαμε τα καλοκαίρια μας εδώ· το σκάφος άραζε πάντα στον κόλπο και εγώ με τον αδερφό μου ξεχυνόμασταν στην ακτή για να βρούμε την παρέα που ανασυστηνόταν κάθε χρόνο χωρίς απώλειες. Παίζαμε κλέφτες και αστυνόμους στις ταρατσες και γύρω απ' τον τρούλο· χτενίζαμε για ώρες τον βυθό, εμπλουτίζοντας τη συλλογή από κοχύλια, αχινοούς και στιλπνές πέτρες· ζωγραφίζαμε ήλιους και καράβια στα βότσαλα και το απόγευμα τα απλώναμε στο τσιμέντο της προκυμαίας, ενώ ζυγίζαμε την κάθε μέρα με κριτήριο το πόσα είχαμε καταφέρει να πουλήσουμε στους μεγάλους. «Ο κόσμος της πρώτης μέρας: αυτός είναι στ' αλήθεια ο παράδεισος» – όλα ακτινοβολούσαν,

σκεπασμένα μ' ένα αδιαπέραστο δίχτυ. 'Όποτε φεύγαμε στενοχωριόμουν· η λύπη γινόταν κάθε χρόνο λιγότερο αφηρημένη και θυμάμαι ότι κάποιο καλοκαίρι έκλαψα για πρώτη φορά από συγκίνηση, κάτι που απείχε απ' το τετριμμένο παιδικό παράπονο.

Έκτοτε πέρασε πολύς καιρός, όμως έχω φυλάξει το Βαθύ σαν κόρη οφθαλμού. Αυτός ο τόπος εντυπώθηκε στη συνείδησή μου σε τέτοιο βαθμό ώστε αν κάποιος μου ζητούσε να περιγράψω την ευτυχία θα άρχιζα μιλώντας για ρυμοτομία: ένας παραθαλάσσιος οικισμός, όχι ιδιαίτερα μεγάλος και χωρίς να εισχωρεί βαθιά στη στεριά, λίγα σοκάκια που εκτείνονται περιμετρικά της εκκλησίας, μια συστάδα κτισμάτων στην άμμο, ένα καφενείο με τα τραπέζια του απλωμένα στη σκιά που γνέθουν τα αλμυρίκια, ένα λιμανάκι και, δίπλα του, ένα υποτυπώδες καρνάγιο, δύο βάρκες στηριγμένες σε πασσάλους και μαδέρια. Ο λευκός τρούλος της εκκλησίας υπήρχε ακόμα· πάνω του θρυμματίζονταν τα αγκάθια του ήλιου. Αν η υπόλοιπη εικόνα είχε υποστεί αλλοιώσεις, ήταν ανεπαίσθητες. Ο οικισμός είχε επεκταθεί –δεν ξέρω αν το πλήθος των δωμα-

τίων ήταν κάτι που δεν είχα συγκρατήσει ή αν απλώς δεν είχαν χτιστεί ακόμα-, όχι όμως τόσο ώστε να επιβάλλει μια άλλη κλίμακα στις αναμνήσεις ακυρώνοντάς τις.

Το Βαθύ ήταν όπως το είχα αφήσει· αν βρισκόμουν οπουδήποτε αλλού στο Αιγαίο, τίποτα δεν θα στόμωνε το φως. Όμως εδώ, με τρόπο που μου είναι αδύνατον να διασαφηνίσω, κάτι είχε χαθεί ανεπανόρθωτα, «And strait the Sun was fleck'd with bars». Από την εμπειρία των ανέμελων καλοκαιριών της παιδικής ηλικίας είχα κρατήσει τα υλικά που χρειαζόμουν για να πλάσω έναν απροσπέλαστο κόσμο, του οποίου η μαγεία με έθρεψε για χρόνια. Έπρεπε να έχω αρκεστεί σ' αυτό το ρίγος. Αναλογίστηκα την επιπολαιότητά μου – τίποτα πιο επικίνδυνο απ' το να επιστρέφεις σ' έναν τόπο όπου έχεις υπάρξει ευτυχισμένος.